

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals, **Cuba y Puerto-Rico**, 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

14 DE JULIOL.

ETA eternament memorable será la del 14 de Juliol. En tal dia de 1789 'l poble francés prenia al asalt y arrasava la Bastilla, y al caure la feréstega fortalresa del despotisme, Europa y 'l mon enter veyan neixe la llibertat republicana, basada en los drets del home y en lo govern del poble pèl mateix poble.

En aquell terratrèmol espantós que produhia 'l xoch de las ideas novas contra las antigüas podian aquellas cedir momentáneament, vensudas després de mil victorias; pero la successiva restauració de la monarquia legitima, de la monarquia constitucional y últimament la del imperi no lograren aniquilarlas ni extingir las, a despit dels esforços de aquells governs, de la tiranía que desplegavan per assegurar-se y dels traidors que vivian a la seva sombra, renegant de los antecedents revolucionaris, per prosperar de cara al sol que més escalfa.

Tot vá ser inútil. La República actual, cada dia més viva y cada dia més forta, es filla de aquella República de combat que nasqué per lluytar, al caure la Bastilla, 'l dia 14 de Juliol de 1789. De aquella Havor gloriosa ne sortí la cullita de llibertat, de dignitat y de honra que avuy disfruta 'l poble francés, provocant l' emulació de totas las nacions civilizadas.

Lo moviment democrátich del present sigle que afecta més ó menos a tots los pobles d' Europa, fill es també de aquella fetxa memorable.

Com a demócratas, donchs, debèm saludarla. Es tant inmensa que abarca tots los horisons del esperit de 'l humanitat; desde 'ls recorts fins a las esperansas; es tant gran que no tèn fronteras. Aquella gloria francesa es avuy una gloria universal, ja que simbolisa la redenció política de tots los homes.

Encare que aquest any una plaga passatjera, —l' aparició del cólera a Tolón y a Marsella— ha vingut a pertúrbar la celebració entusiasta de las festas del 14 de juliol, LA CAMPANA DE GRACIA, seguint la costum de cada any, no pot deixar de perpetuar aquesta fetxa, reproduhint lo magnífich monument erigit en honor de la República en la plassa de Chateau d'Eau de Paris, que vá inaugurar-se l' any passat en igual dia.

Al ferho avuy, 'ns anima l' esperansa de que la nació que ha sabut conjurar tants perills; salvar tants obstacles y vence totas las tiranias, sabrà arrostrar dignament l' assot de la naturalesa que affigeix a dugas de las sévas ciutats. Es més: esperèm que la Fransa generosa que ha sigut sempre la primera en socorre als demés pobles en sas grans calamitats; la Fransa de Szeguedin, de Murcia y de Ischia trobará a no tardar lo consol de la caritat, la recompensa del bé que ha fet l' interés decidit de tots los pobles que tenen alguna cosa que agrahirli, en sos actuals infortunis.

P. K.

FULLA DE SERVEYS DELS FUSELLATS DE GIRONA.

Ramón Ferrandez Laplaza, natural d' Embun, província de Huesca, nasqué 'l 7 de novembre de 1832.—Caigué soldat, per sort, lo 23 de agost de 1851.—Ingressà en lo batalló de cassadors de Catalunya.—Fou promogut a cabo primer en 1854, després de adherirse al moviment nacional.—Rebè la llicència per complert en 1856.—Tornà al servey en 1857.—En 1859 passà al Africa de sargento segon, alcansant per acció de guerra 'l grau de sargento primer.—En 1862 estant de reemplaç a València prengué part en la sublevació de Alcoy.—En 1868, poch després de la Revolució, se li concedí 'l grau de tinent.—Fent la guerra-civil ab molta brillantes guanyà tots los graus fins lo de comandant que li concedí 'l govern de la República en 1873, per sos serveys en lo Nort.—Per l' acció de Irun rebè en 1874 lo grau de tinent coronel.—Al ser fusellat contava 32 anys, 8 mesos y 8 dias de bons serveys y déu anys de antigüetat en lo grau.

Manuel Bellés Casanova, nasqué en Benasal (Castelló) 'l 28 de agost de 1849.—Caigué soldat per la sort en juliol de 1870.—Per la sorpresa de Anglès y Sant Hilari guanyà 'l grau de sargento segon.—Pels combats de Somorrostro 'l de sargento primer.—Per antigüetat obtingué aquest empleu en 1874.—En l' acció d' Ordolin guanyà 'l grau de subtenent y en las de Monte-Jurra la creu del Mérit militar.—Després de la campanya carlista, passà a Cuba estant sempre de operacions y haventli concedit en mars de 1875 lo grau de tinent.—De retorn de Cuba estigué de reemplaç en València, després fou destinat al dipòsit de Chiva y ascendí a tinent per antigüetat en octubre de 1880.—En 1882 servia en cassadors de Mérida y 'l mateix any fou enviat a la reserva de Santa Coloma.—Havia sigut abanderat y era benemérit de la patria.—Calificacions de la seva fulla de serveys: Valor, acreditat.—Aplicació, molta.—Capacitat, bona.—Puntualitat en lo servey, molta.—Conducta, bona.

UNA CARTA DE 'N ROSSI.

L' eminent actor italiá, gloria del art, al anarse'n de Barcelona, de retorn al seu país, s' ha dignat favorirnos ab la següent carta:

Barcelona 15 Julio 1884.

Caro amico: Lascero dimane la Spagna é la mia cara Barcellona per reentrare in Patria nel seno della mia famiglia, per trovare nel riposo nuove forze per riprendere nell' avanzato autunno il mio solito artistico pellegrinaggio.—Chi sa quando mi sarà dato il bene di rivedere questa terra hospitale a cui mi legano memorie é affetti che datano da 48 anni.—Pero prima di partire permettimi che io possa concorrere colla mia borsa, (non avendolo potuto coll' arte mia) in sollievo di quei poveri infelici orfanelli.—Feci quanto la mia coscienza mi dittò per arrestare la mano della Giustizia; non reusci nell' intento—al pari di tanti altri.—La missione dell' artista all' estero é quella di guadagnare simpatie alla propria Patria.—L' arte riannoda i lacci di fratellanza fra le diverse nazioni, che la politica sovventi inconsideratamente tenta di sciopere.—

Faccia Iddio che l' arte sempre triomfi, é la politica resti svergognata.

Ricevi un abbraccio di cuore dal tuo afmo.

ERNESTO ROSSI.

TRADUCCIÓ.

«Barcelona 15 juliol 1884.

«Estimat amic: Demà deixo l' Espanya y la mèva volguda Barcelona, per entrar de nou, allà en la patria, en lo seno de ma familia, desitjós de trobar ab lo repòs novas forses per reanudar, entrada la tardor, mon acostumat pelegrinatje artístich.

«Qui sab quan tindré la ditxa de reveure aquesta terra hospitalaria a la qual me lligan afectes y memorias que datan de 48 anys!

«Pero avants d' ausentarme permetme concorre ab la mèva bossa (ja que no m' ha sigut possible ferho ab lo meu art) a aliviar la sort de aquells pobres infelissos orfes.

«Vaig fer tot quan la conciencia vá dictarme, per deturar la mà de la justicia, pero quedá frustrat mon intent com tants altres. La missió del artista en un país extranger consisteix en allegar simpatias per la seva propia Patria. L' art reanuda 'ls llassos fraternals entre las diverses nacions, llassos que molt sovint la política tracta de rompre inconsideradament. ¡Vulga Déu que l' art triomfi sempre y que la política quedi avergonyida!

«Reb un abràs del cor del teu afectíssim:

«ERNEST ROSSI»

Aquesta noble carta venia acompanyada ab la cantitat de doscents rals, qu' hem agregat a la llista de subscripció de la CAMPANA, no sense enviar al gran artista una carta en que li hem dirigit tota l' expressió del nostre immens afecte y del agraïment que 'ns inspira la seva generositat.

Per fortuna la política inconsiderada que tracta de rompre 'ls llassos fraternals que uneixen a Italia y Espanya, no es ni la política nostra, ni la política de la inmensa majoria, de la casi totalitat de la nació espanyola, més que amiga germana d' eixa Italia moderna que conta patriotas tant admirables com Garibaldi, Cavour y Mazzini y artistas tant portentosos com Ernest Rossi.

Las espatixadas de un ministre conservador no s' han de tenir en compte. Quedis ab la trista gloria de tenir que retirar paraulas poch discretas, que si en la nostra política raquítica y miserable no valen la perdua de una cartera, valen la perdua total de las pocas simpatias que podian tenir en lo país los autors dels horribles fusellaments de Girona.

DE POTENCIA A POTENCIA.

—¡Pas!—¡Ey, poch á poquet, mestre:

¿qui sou?—No 'us importa... ¡pas!

—Pues per aquí ningú passa,

sense dir que vol y ahont vá.

—Vull entrar dintre d' Espanya.

—No hi ha res que dir, company;

¿y qué penséu fè un cop dintre?

—Lo que á mí m' passi pèl cap.

—Aquestas baladronadas

us poden dú un entrebanch:

fora romanos: dignéume

per quin fi voléu entrar.

—De primer vull doná un susto,

un susto ben cargolat.

—¡Endavant!—Luego m' propono

dedicarme á sembrar mal.

—¿Qué més?—Desgraciad familias.

—¿Qué més?—Fer creixe la fam.

—¿Qué més?—Aixafar la industria.

—¿Qué més?—Motivar quebrats.

—¿Qué més?—Fè una entreclarida

en todas las capitals,

portant de cada cinch tipos

quan ménos un al calaix

—Donchs bueno l' héu esguerrada:

ja 'us en podéu entornar.

—No, mestre, jo no m' entornó:

haig d' entrá aquí... y ara, aviat.

—Deixéuvos de tonterias

y acabém la festa 'm pau.

Dels vostres serveys á Espanya

no n' hi ha cap necessitat,

perque jo sol basto y sobre

per dar sustos... hasta allá,

per desgraciad las familias,

per fer que creixi la fam,

per xafar comers é industria,

per dar motiu als quebrats

y per fer la entreclarida,

no com voléu vos, deixant

de cada cinch tipos quatre,

sino de cada cinch cap.

—¡Ah, ah, ah, ah! ¡no 'm féu riure!

¿que no 'm coneixéu, company?

—¡No!—Soch lo cólera morbo:

¿que 'us sembla d' aixó, veyám?

—¡Ay, infelís pallaringas!

Ara us vaig á desmontar:

¿sabéu qui soch? Soch en Cánovas...

¿qué 'us sembla d' aixó? ¿qué tal?—

Encara 'l cólera morbo

no l' hi vá senti 'l nom ¡plaf!

vá pegar tal embrandida,

reculant cap endetrás,

que á horas d' ara encara corra:

¡quí sab per hont déu passar!

C. GUMÁ.

i per cada mentida hi ha set anys de Purgatori, lo Sr. Ministre de Foment, Sr. Pidal y Mon me fá molta llástima, perque per dirne 's véu que no s' hi descalsa.

Figúrinse que en lo Congrès, quan intentá rebatre 'ls arguments del senyor Castelar, exposats en son famós discurs, digué que a Vilafranca del Panadés, en l' any 1873, hi havia ¡SETANTA CAPELLANS! quan á ben segur que no arribavan á la tercera part, de lo que resulta, ó que 'l Sr. Ministre vá pendre malament los datos, ó que si 'ls hi vá donar lo diputat (?) Sr. Planas, en materia de capellans fá com ab los electors; los multiplica en favor seu.

Peró la mentida més grossa vá ser la afirmació de que durant la guerra carlista, varen ser privats de vestir lo seu traje talar, ó sia teula, mantéu y sotana, ab lo que inconcientment inferí un agravi á tota aquella població ahont se respectá á tothom, no 's molestá á ningú, y aixó que pot'er més de quatre donaren motiu perque la tolerancia no fós tanta.

¡Si per la mostra un retall basta, calculin quin valor podran tenir los arguments que senta 'l Sr. Pidal y Mon per rebatre las afirmacions del Sr. Castelar!

L' Audiencia de Barcelona ha condemnat al arcalde y á quatre interventors de Falset á vuit anys de presó y mil pessetas de multa, per haver constituït la mesa de la elecció de 1881 avants de l' hora legal y per haver designat á tres interventors distints dels qu' eran nombrats.

¿Veritat que la comedia de Falset acaba molt bè?

Un párrafo del programa de Manzanares, redactat per en Cánovas.

«Queremos un trono sin camarillas que lo deshoren.»

Daria qualsevol cosa per saber qu' es lo que pensa 'l Mónstruo cada cop que dona una repassada als escrits de la seva juventut.

L' audiencia de Valencia ha condemnat á vuit anys de presó á un redactor del *Mercantil valenciano*, per atachs al rey.

L' autor del manifest del Manzanares que parlava de camarillas que deshonoravan lo trono de la mare del actual monarca, se passeja en cotxe, cobra alguns mils duros anuals y fá lleys per reprimir los excesos de la premsa.

Los metjes discuteixen sobre si 'l cólera es asiàtic ó no es asiàtic, y mentres tant ell fá de las sévas á Tolón y á Marsella.

Los metjes son com los politichs espanyols que están discutint continuament entre ells sobre qui es més ó menos liberal ó més ó menos monárquich.

Y mentres tant, uns y altres fan de las sévas.

Contrast.

Mentres los infortunats Ferrandez y Bellés eran fusellats deixant á dos familias desamparadas, lo reo Aldomar de Tarragona, autor de quatre assassinats alevosos era condemnat á presó.

Y are resulta que 'l reo Aldomar se casa ab una xicota que ha conegut á la presó.

De manera que aquells infelissos, culpables sols de una falta han perdut la vida y la familia, y 'l criminal convicte de quatre atentats, conserva l' existencia y 's crea una familia.

Davant de aquestas monstruositats ¿no es veritat que 's coneix bè que mana 'l Mónstruo?

¡Salut Sr. Faura! ¡Salut Srs. Singla, Salas, Benet y Colom y Sagnier! ¡Salut mil vegadas!

Barcelona 'us admira. ¡Quin valor, quina abnegació, quin patriotisme!

Sentats estavau en las cadiras municipals y ni las criticas de la premsa, ni 'ls requeriments dels regidors destituïts bastavan á remoure 'us dels puestos que deviau á la voluntat omnimoda del gobernador de la Provincia.

Peró s' ha comensat á parlar del cólera, y desde aquest moment ja no héu tingut sossego, y 'l càrrech se 'us ha indigestat; com si 'us haguésseu fet un panó de tomatechs verts. Héu tingut remenament de budells y rampas... y héu presentat la dimissió com á bons conservadors, que lo primer que tractéu de conservar es la pell.

Després de tot los dimitents han fet un gran favor á la ciutat. Ab la seva conducta demostran ser tan petits, que Barcelona s' ha tret cinch microbios de sobre.

NOTAS SUELTAS.

Si 'l pesar de una germana pot mitigá 'l teu pesar, modera, oh Fransa, tas queixas; la Espanya 't vé á consolar. Ja sabém que, per desgracia, tens lo cólera á Tolon: sapigas tú que aquí á Espanya tenim... en Pidal y Mon.

Volverán las oscuras golondrinas de tu balcón los nidos á colgar... tornarán á rajar sobre la premsa uns tantos que farán esgarrijar; tornarán á escurarnos las butxacas per consums, per inmoables y per sal; pero 'l sentit comú del pobre Cánovas... aquest ¡ay! no tornarà.

Mortal que ab febrils passos cap á Madrid te 'n vas per parlá ab los ministros sobre... lo que tú sabs; si es que 't convé trobarlos, no 'ls vasis á buscar ni á casa, ni á Palacio, ni al seu propi despaig, ni á las Corts, ni al Retiro, ni per dalt, ni per baix: vésten tot dret als toros, y allí es segú, hi serán.

Tremola, Egipte, tremola, se 't preparan tormentos grans: si 'ls guberns venen á véuret, lo nostre será un de tants. Molt es lo que ara pateixes entre 'ls inglesos ruins; pero ¡ay de tú si algun dia se 't fica la Espanya á dins!

A Madrid hi ha gemechs per todas parts, perque diu que 'ls queviures van tant cars; y á Barcelona aném perdent lo greix, perque passen tres quartos del mateix. Més ¿com no ha de se aixis si allá á Madrid hi ha 'l ventrell de 'n Toreno dia y nit, y nosaltres tenim á Barcelona la panxa colossal de 'n Fontrodona?..

C. GUMÁ.

Avants hi havia una sola esquerra; pero are n' hi ha tres, ab tres banderas distintes y ab tres gefes diferents. Ja no es la esquerra es l' *esquerra*.... Y que ja no pot ser més esguerrada.

Alguns esquerrans trucan a las portas de 'n Sagasta y sombrero en má preguntan:
—¿Se pot passar?
En Sagasta que s' ha crescut batentse desesperadament ab los conservadors, ni menos se 'ls escucha.

—Pero D. Práxedes, l' hi preguntavan, ¿y donchs que no está disposat á admétrrels?
—Segons y conforme, vá respondre l' home del tupé: jo admeto á tothom; l' únich que no puch regoneixe son los graus guanyats en la facció.

En Cánovas ha recomanat la candidatura de 'n Moret per la presidencia del Ateneo de Madrid.
No perdin de vista qu' en Moret vá recomanar la candidatura de 'n Cánovas per la presidencia del Consell de Ministres.

Aquests gitans blanchs es tant lo que s' estiman, que quan no poden més s' escalfan la cadira.

Un boig vá presentarse á las autoritats de Marsella dihent que havia descubert un cartutxo... ¿de qué dirian?
—De dinamita.
—No senyors. Va dir que havia descubert un cartutxo carregat de cólera.
Sino que 'l Sr. Cólera es casi tant serio com lo senyor Cánovas, ab la dita del boig de Marsella 'n tindria prou... per morir-se de riure.

A l' any 76 deya en Pidal:
—Avants de ser ministre de 'n Cánovas me tallaria la má.
L' altre dia diu que l' hi preguntavan:
—¿Y donchs qu' eran aquells bolados? ¿Perqué no 's talla la má, D. Alejandro?
Y es fama que vá respondre:
—Dispensin, are la necessito per menjar la sopa del presupuesto.

Los carlins de la majoria del Congrés parlan tot sovint de politica cristiana.
¿Vostés saben en qué consisteix la politica cristiana? Donchs es molt senzill. Està reduhida á dos principis: batejarse, y després rómpr's la crisma.

Una frase de 'n Romero Robledo en lo Senat:
«Respecte á conseqüencias no hi ha á Espanya un sol politich que haja sigut més conseqüent que jo.»
Totas las tribunas van esclafir la rialla, y ell vá repartir á las tribunas.
Jo, francament, tant com á riure no m' hi hauria atrevit. M' hauria contentat cantant alló de la cansó:
A setze... á setze... á setze 'l vi:
'l pobre carnestolltas—s' acaba de morir.

En un teatro de Madrid s' ha estrenat una obra que conté la següent maledicció:
«Permita Dios que te caiga el premio gordo de la loteria... ¡y se anule el sorteo!...»

Perfidiava la cusina de un jove ab aquest perque 's cases.
—Mira, Enrich, te 'n sè una que 't convé molt... Es guapíssima.
—¿Y qué 'n faig jo de la guapesa?
—Será molt rica.
—Será... será... A mossen Será van enterrarlo sense cantar missa.
Es qu' ella está en circunstancias especiales, tè de heredar de dos tios sense familia.
—Esperansas á llarga fetxa... no 'm convenen.
—¿A llarga fetxa?... ¿Y qui t' ho ha dit? ¿Que no sabs que de aquests dos tios, l' un viu á Tolon y l' altre á Marsella?
—¿Dona... tant dirás!.. Presentam á 'n aquesta xicota.

En Romero Robledo emplea una táctica molt salada.
¿Vol atacar á un Senador?.. Se 'n vá al Congrés.
¿Vol atacar á un diputat?.. Se 'n vá al Senat.
Diu que de lluny los fa més mal.
Jo tenia un gos que quan veyá á una persona corria á amagarse á la carbonera, y que quan no hi havia ningú, sortia de casa y s' entretenia lladrant á la lluna.

Un telégrama del Diari parlant del discurs de 'n Castelar:
«Se ha declarat partidari de la unió del evangeli y de la ciencia: ha protestat enérgicament contra la masoneria, ordre tenebrosa que arrancá á Portugal de Espanya.»

En efecte, en Castelar vá dir tot lo contrari.
«No soch partidari dels jesuitas ni participo de las supersticions dels masons en contra d' ells; l' únich que 'm subleva la conciencia quan dels jesuitas parlo, es lo molt que l' ordre contribuí jngrata! á la separació d' Espanya y Portugal, traició que jamay pot perdonarli Espanya.»

Per dividir-se l' esquerra, per fusellá 'ls canovistas, per barallarse en Sagasta y 'l Brusi per dir mentidas.

Al últim ha sigut declarada várida l' acta de Tarrassa, proclamantse diputat á n' en Turull.
A D. Pau l' han tractat com si vingués de Marsella.
L' hi han fet passar dos mesos de quarentena.

Un rapte d' eloqüencia de 'n Pidal: «Lo Sr. Castelar vá dirho un dia: las monarquias viuhén raquiticas y pobres y moren en las barricadas.»
La majoria entusiasmada s' alsa del banch y crida:
—Es veritat!.. Es veritat!..
Pero 'l Sr. Celleruelo exclama:
—Llavors ¿perqué apoyeu á l' esquerra?
La majoria torna á caure sobre 'ls banchs, sense saber lo que li passa.

Un dentista havia promés á una parroquia ferli una dentadura postissa perfecta.
—¿Y vol dir que de las dents que 'm farà vosté podré servirm' n'?

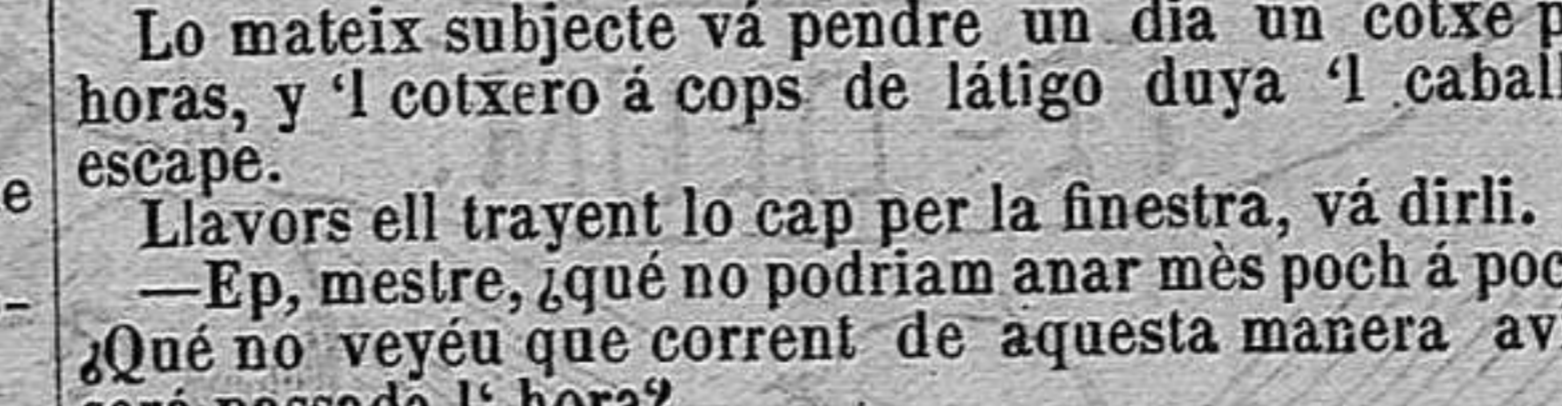
—Miri, digué 'l dentista: las hi deixaré com si fossen naturals.
Al cap d' uns quants dias lo parroquiá aná á queixarse.
—Mestre, las dents que vá ferre no las puch suportar, me fan molt mal. Vosté m' ha enganyat.
—¿Que jo l' hi enganyat? ¿Vol callar? ¿No vaig dirli que las hi faria com las naturals? Escolti y las naturals no l' hi feyan mal també?

Hi ha un pobre autor dramátich que no guanya un céntim.
Fortuna tè de un fill que ha seguit la carrera del comerç y que ocupa un empleo molt hò en un banch de credit.

Com que 'l fill estima al pare, l' hi passa cinquanta duros al més.
Y l' autor dramátich, ja se sab, cada últim de més vá á las oficinas á cobrarlos.
—¿De ahont vens Miquel? l' hi pregunta un dia un amic.
—Mira aquí, vinch de cobrar los drets d' autor.

Jo conech un tipo célebre per las sèvas espatotxadas.
Sentia alabar un dia á una nena de uns deu anys, dotada de una gran precocitat y vá dir:
—En efecte, senyors, aquesta nena tè més sney que cap altra persona major, á la seva edat.

Lo mateix subjecte vá pendre un dia un cotxe per horas, y 'l cotxero á cops de látigo duya 'l caball á escape.
Llavors ell trayent lo cap per la finestra, vá dirli.
—Ep, mestre, ¿qué no podriam anar més poch á poch? ¿Qué no veyeu que corrent de aquesta manera aviat será passada l' hora?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Vi-o-la.
2. ENDAVINALLA.—La Llengua.
3. TRENCA-CLOSCAS.—A la lluna de Valencia.
4. TERS DE SILABAS.—MA QUI NA
QUI ME TA
NA TA LIA
5. GEROGLIFICH.—Claudia es nem de dona.

Han enviat totas las solucions los ciutadans Dos Liberals, Freixeta petit, Pam y Pipa, Nas de punta inglesa y Crospis. N' han endavinadas 4, Un Quilique-nyo y Pere Morat; 3, Martí Roca y R. y Emilio E. y H. de Reus; y 2 no més Peret de Reus.

XARADA.
Una noya molt dos-tot que tè cara de hu-tercera, m' está venint al darrera perque siga 'l seu xicot. LL. MILLÀ.

SINONIMIA.
Ab en Tot, guapo xicot varem anar á la Tot qu' es un poble del Vallés, y trobarem en un clot una total de molt pès. FREIXETA PETIT.

MUDANSA.
Ab tres lletras sabrás tú que soch tot ab i y ab u; y 'l meu nom te diré jo: me dich Tot escrit ab o. PAU PELAT Y VIDAL.

TRENCA-CLOSCAS.
MANELA RODÉS.
Ab las anteriors lletras degudament combinadas, formar lo titol de una pesca catalana. PEPET SIMPÁTICH.

GEROGLIFICH.
× × ×
a A a
MI
I
SORGE Y GUAPO DE REUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Mossen Josep, J. P. de Vidreres, Pere Micas, Freixeta Petit y Joanet Marqueta de Reus.

Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Dos Liberals, Apotecari de Reus, Pitos y flautas, Clau de Pis, Un de la Roja, Nicodemus, Tres morts vius de Reus, Petitet y Llorito Real.
Ciutada P. Troli: Insertarem lo que 'ns envia.—Emilio E. y H. de Reus: Id. la major part de lo que 'ns remet.—Crospis: Id. un quadrat.—Nas de punta inglesa: Id. casi fot.—Pam y Pipa: Id. id.—Balladé de la Catalana: Id. rombo y logogrifo.—Un fill de la viuda: Id. un geroglifich.—Arrencia-naps: Id. logogrifo y rombo.—Noy del quart pis: Id. rombo.—M. S. B.: La poesia revela una bona intenció pero está plena de incorreccions.—A. M. M.: Insertarem rombo.—Martí Roca y R.: Publicarem logogrifo, anagrama y geroglifich.—Arnau: Los dos treballs en prosa son molt interiors als que 'ns havia enviat anteriorment.—Peret de Reus: Insertarem dos quadrats numérics.—Un Valencian de Valencia: Id. un rombo.—Un Barceloneti: Id. dos combinacions numérics. Adverteixi que ho insertem indistintament en la Campana ó en l' Esquella.—R. Rumia: Publicarem logogrifo, geroglifich y quadrat numéric.—J. P. de Vidreres: Id. logogrifos y trenca-closcas.—G. C. (Castelloli): No podem ocupar nos sino de fets precisos y concrets.—Un imparcial: Lloret de mar.—Crech que han fet molt bè; pero una noticia idéntica se 'ns comunica de tants puestos que no podem parlarne so pena de ocupar un llarch espay.—F. R. y J. D. (Sitjes): Un milió de gracias á vostés y á tots los sitjetans.—J. F. Arbós: Nos falta espay per donar la noticia que 'ns comunica.—J. D. y S. Torredembarra: Id. id.

Suscrició á favor de las viudas y dels orfes dels militars fusellats á Girona.
(Llista de LA CAMPANA DE GRACIA.)

Suma anterior. 1,466'50 rs.
Ernesto Rossi, 200.—L. M., 4.—P. A., 4.—Dos alféreces de infanteria, 12.—J. P. V., 4.—Nota 2.ª de operarios de la Imprimeria Tasso: José Moragas, 4.—M. Moragas, 2.—Miguel Pons, 4.—José Ferrer, 4.—Faustino Burillo, 4.—Manuel Cabrera, 4.—Salvador Navarro, 2.—José Forn, 2.—Lorenzo Intentes, 4.—José Martínez, 4.—Juan Tur, 4.—Emilio Castellá, 1.—Bartolomé Vidal, 6.—Felipe Padró, 4.—Mariano Guix, 4.—Javier García, 4.—Estanislao Xuclá, 4.—Antonio Cervelló, 2.—J. P., 4.—J. P., 4.—Salvador Gimenez, 4.—Vicente Gouache, 4.—José Mauri, 2.—Rafael Santamaría, 4.—Alfonso Convalia, 4.—Federico Chagoyen, 2.—Ramon Salvat, 4.—Juan Cortina, 4.—Agustín Albert, 4.—Marcelino Santigosa, 2.—Nicolás Izquierdo, 4.—Ramon Balart, 4.—Baltasar Larrull, 4.—Joaquín Serra, 4.—Victor Espinet, 2.—Jaime Pagés, 2.—Flurió, 2.—De Montblanch los siguientes: «El corresponsal Campana, 3.—Magin Casanovas, 20.—Salvador Cantó, 4.—Antonio Odena, 8.—Agustín Caballé, 1.—M. G., 2.—Un individuo, 8.—Juan Casanovas, 4.—Francisco Aragonés, 6.—Un francés, 2.—Gregori García, 4.—Francisco Pellico, 8.—Miguel Vendrell, 2.—Antonio Monfar, 4.»—De Sitjes los siguientes: «Gaudencio Mirabent, 4.—Gaspar Mirabent, 4.—Ribat, 4.—Vinet Roses, 2.—Juan Junyent, 2.—Fulgencio Sanahuja, 4.—E. P., 4.—Ramon Reventós, 2.—Un antipátich, 4.—Juan Horta, 2.—Juan Rius, 4.—José Grau, 8.—Ramon Bartes, 4.—Pedro Vendrell, 4.—Pedro Fernes, 4.—Pedro Font, 12.—Mariano Castellnou, 8.—Manuel Castellnou, 4.—Isidro Ferrer, 4.—Serio de Sitjes, 4.—Munet Buté, 1.—Juan Soler, 4.—Juan Siré, 2.—José Siré, 2.—Un enemich del mónstruo, 2.—Marina y Juana Díaz, 4.—J. C. A., 4.—J. B., 2.—Sta. R. S. de Reus, 4.—J. Armengol de Villajui-ga, 4.—Ocho obreros de Castellvell, 28.—Juan Juliá, 4.—José Navarro de Olesa, 4.—Agustín Nogués, 4.—Un democrata, 2.—Ignacio Monfort, 2.—Agustín Barceló, 2.—M. D. S., 2.—G. M., 20.—Antonio Guell, 8.—Antonio M. I. de Tarragona, 2.—Un republicano progresista de Lérida, 20.—Joaquín García, 8.—José Juan, 32.—José Riu, 4.—J. S., 4.—J., 4.—Un sargento segundo, 2.—Un municipal, 2.—Un tifa, 2.—M. Escurrell, 6.—Simon Carbonell de Igualada, 4.—Rosendo Melet y José Pujadas de Agramunt, 4.—Peret de Reus, 1.—Emilio de E. y H. de Reus, 2.

Total. 2,183'50 rs.
Continua oberta la suscripció.
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LO CÓLERA POLÍTICH.

A pesar de tots los cóleras, ja veurán com al últim la nació canta 'l «Te-Deum».